

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО, МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

Гудим І.В.

викладач,

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

ВИЩИЙ СУД З ПИТАНЬ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ: ДО ПИТАННЯ ФОРМУВАННЯ СУДДІВСЬКОГО КОРПУСУ

На порозі початку функціонування Вищого суду з питань інтелектуальної власності постає чимало питань щодо порядку його роботи, специфіки розгляду справ, а найголовніше, кількісного та якісного складу суддівського апарату щодо вирішення доволі складних за складеною традицією спорів у сфері інтелектуальної власності. Через доволі суперечливу практику розгляду та вирішення справ, питання кваліфікаційної спроможності кількісного складу посідає вагомe місце серед основних проблем, які гальмують процес початку правозахисної діяльності прав та інтересів осіб і організацій, які потребують судового захисту у сфері прав інтелектуальної власності безпосередньо судом. Саме тому, кадровий склад суду, їх кваліфікація та законодавчо визначені критерії відповідності займаній посаді кандидата, який претендує на зайняття посади судді Вищого спеціалізованого суду з питань інтелектуальної власності постають актуальними питаннями не тільки для української спільноти, а й для іноземних партнерів, співпраця з якими прямо залежить від рівня захищеності прав інтелектуальної власності.

Багатьма вченими приділялася значна увага питань законодавчої, правозахисної діяльності суду, серед яких: В. Орлова, Д. Притика, О. Добриніна, О. Дорошенко, С. Пархомчук.

Тривалий час Вищою кваліфікаційною комісією суддів відбувається процес добору кандидатів на посаду судді Вищого спеціалізованого суду з питань інтелектуальної власності, оскільки серед головних цілей судової реформи 2016 року є сучасний, новий суддівський склад, до якого входитимуть не лише працюючі і зараз судді, що стане запорукою швидкого, якісного та ефективного розгляду інтелектуальних спорів та підвищить довіру громадян до судових органів України.

Згідно Закону України «Про судоустрій і статус суддів» суддею Вищого суду з питань інтелектуальної власності може бути особа, яка відповідає вимогам до кандидатів на посаду судді, за результатами кваліфікаційного оцінювання підтвердила здатність здійснювати правосуддя у Вищому суді з питань інтелектуальної власності, а також відповідає одній із таких вимог:

- 1) має стаж роботи на посаді судді не менше трьох років;
- 2) має досвід професійної діяльності представника у справах інтелектуальної власності (патентного повіреного) щонайменше п'ять років;

3) має досвід професійної діяльності адвоката щодо здійснення представництва в суді у справах щодо захисту прав інтелектуальної власності щонайменше п'ять років;

4) має сукупний стаж (досвід) роботи (професійної діяльності) відповідно до вимог, визначених пунктами 1-3 цієї частини, щонайменше п'ять років [3].

Але норми закону «Про судоустрій і статус суддів» у частині визначення, хто може бути суддею ІР-суду, повністю суперечать зазначеній вище ідеї. Так, на конкурс до ІР-суду були позбавлені можливості подавати документи:

1) науковці;

2) юристи, що практикували у сфері інтелектуальної власності без адвокатського свідоцтва;

3) судові експерти (що є дивним, адже мало яка судова справа з інтелектуальної власності розглядається без залучення судових експертів) [2].

За офіційними даними, оприлюдненими Вищою кваліфікаційною комісією суддів України, конкурс на зайняття посади судді Вищого суду з питань інтелектуальної власності було оголошено 30.09.2017 року і триває він і досі.

Аналізуючи вимоги до кандидатів на посаду судді Вищого спеціалізованого суду з питань інтелектуальної власності в протизагагу того, що створення такого суду має за мету уніфікацію досвіду роботи в сфері інтелектуальної власності та відповідних професійних знань з правових питань щодо об'єктів інтелектуальної власності, законодавцем чомусь було вирішено, що працювати у такому суді можуть особи, які взагалі не мають ані досвіду роботи у сфері інтелектуальної власності, ані професійних спеціалізованих знань стосовно результатів інтелектуальної діяльності людини.

Новостворений Вищий суд з питань інтелектуальної власності цілком відповідає європейським стандартам законного забезпечення захисту інтелектуальних прав суспільства, і саме кадровий потенціал майбутнього суддівського складу відіграє основну роль у здійсненні правосуддя в інтелектуальних спорах.

Формування складу суддівського корпусу потребує жорстких та чітко визначених критеріїв відбору кандидатів та врешті решт, єдиного поєднання вимог з приводу головних критеріїв: професійних знань, практичного досвіду та стажу роботи, оскільки роль судових органів у визначенні державних та публічних інтересів з питань інтелектуальної власності дозволить здійснювати судочинство у сфері інтелектуальної власності максимально професійно, неупереджено та якісно.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР / Верховна Рада України. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.

2. Господарський процесуальний кодекс України від 6 листопада 1991 року № № 1798-ХІІ. Відомості Верховної Ради України. № 6. Ст. 56.

3. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 2 червня 2016 року (зі змінами і допов.). Відомості Верховної Ради України. 2016. № 31. Ст. 545.

4. Про утворення вищого суду з питань інтелектуальної власності. Указ Президента України. № 299/2017р. від 29.09.2017р. Електронний ресурс: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/299/2017>

5. Офіційний сайт Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Електронний ресурс: <https://vkksu.gov.ua/ua/news/stosowno-konkursu-do-wishtchogo-sudu-z-pitan-intieliectualnoi-wlasnosti/>

6. Б. Малишев. Конкурс до Вищого суду з питань інтелектуальної власності: перші висновки. Ліга.Блоки. Електронний ресурс: <https://blog.liga.net/user/bmalyshev/article/30479>

Стойков І.М.

студент,

Науковий керівник: Кармазіна К.Ю.

кандидат юридичних наук, доцент,

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

ОРГАНИ ТА УСТАНОВИ, ЩО ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ ДОТРИМАННЯ ПРАВ І СВОБОД ГРОМАДЯН НА ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ УКРАЇНИ

Головною метою кожної демократичної держави є дотримання прав і свобод громадян. Фактичним вираженням забезпечення державою прав і свобод громадян є створення комплексної системи органів та установ, діяльність яких спрямована на підтримку на належному рівні цих благ.

Особлива увага на часі приділяється тим подіям, що розгортаються на Сході України та в Автономній Республіці Крим. Саме у зв'язку з даними подіями і виникає потреба у створенні специфічної системи органів, що мають повноваження та, головне, можливість застосування ефективних заходів з дотримання прав і свобод громадян.

Необхідність у створенні ефективної системи комунікацій між органами та установами, що забезпечують дотримання прав і свобод громадян на окупованих територіях України, надання чіткої регламентації їх дій, забезпечення належним інструментарієм засобів із забезпечення їх цілей постала ще в 2014 році. Проте, незважаючи на це, вирішення проблем, пов'язаних з окупацією, і зараз потребує ефективних рішень. Першими особами, що відреагували на такі соціально-політичні явища, стали народні депутати України та науковці в сфері конституційного, адміністративного та міжнародного права. Саме на працях таких науковців, як А. С. Аржаковський, О. О. Резнікова, Д. Б. Тимчук, Ю. Р. Шухевич, та ін., ґрунтується дана робота.

Вжиття заходів щодо забезпечення прав і свобод людини та громадянина, створення сприятливих умов для вільного і всебічного розвитку особистості, перш за все, належить до основних завдань Кабінету Міністрів України. Дане завдання закріплене п. 2 ст. 2 Закону України «Про Кабінет Міністрів України». Відповідно до п. 7 ст. 2 цього ж Закону, до його завдань також